

Sınırların dışında

"[Museum of Everthing](#)" toplumdaki dışlanmış bir şekilde yaşayan sanatçıların eserlerini sergilemek amacıyla Ekim 2009'da, Londra'da açıldı. Yıllar önce süt fabrikası olarak kullanılan geniş mekan 95 sanatçının 200'den fazla eserini sergileyen dev bir sanat merkezine dönüştürüldü. Kendini "sanatçı" olarak tanımlayan fabrika işçilerinin, çiftçilerin, şizofrenlerin ve askerlerin elinden çıkan resimler, heykeller, illüstrasyonlar ve objeler geçmişte farklı bir tür üretimin şekillendirdiği duvarların içine yayıldı. Elde ne varsa kullanarak yaratan, marjinal, takıntılı, hatta psikolojik rahatsızlıkları olan sanatçıların eserleri ilk iki ay içinde 15,000'i aşkın şehirli tarafından ziyaret edildi. The Guardian, New York Times, Time Out, Elle ve Vogue dahil olmak üzere ana akım medyayı temsil eden onlarca gazete ve dergi ana akımların dışında kalan eserleri sanat haberlerinin merkezine yerleştirdi.

Museum of Everything sanat dünyasını temsil eden kurumlardan kopuk çalışan, stüdyosu, basın danışmanı hatta kartviziti olmayan sanatçıların yaratıcılığını destekliyor. Binlerce şehirliyi kendine çekmesinin en önemli sebebi belki de bu: Kamusal alanda sergi açmak hedefi ile hareket etmeyen sanatçılar kitlesel kabulün ve beklentilerin dışında kalan, kaldığı için de yüksek etki yaratan eserler yaratıyor. Dışlanmışlığın psikolojik travması yaratıcı güç ile birleştiğinde dışlayıcı içine çeken ilginç bir etki alanı oluşturuyor.

Museum of Everything 14 Şubat 2010'da -yakında başka bir mekanda açılmak üzere- kapanıyor. Özünde kalıcılığı hedefleyen yaratım dünyasının içinde geçiciliği tercih ederek ve Sevgililer Günü'nü kapanış tarihi olarak seçerek beklendik herşeyin karşısında durduğunu güçlü bir şekilde iletiyor. Kendisini "eğitimsiz, amaçsız ve ünsüz yaratıcıların mekanı" olarak konumlandıran mekan, özündeki muzipliği ve karşıtlığı isminde de barındırıyor.

Museum of Everything, toplumun dışına itilmiş yaratıcı grubu desteklemek amacıyla açılan ilk mekan olması açısından önem taşıyor. Kendi kendini yetiştirenlerin, ünlü olmayanların, mahpusların ve ruh hastalarının eserlerini öne çıkaran ham sanatın geçmişi 1950'lere dayanıyor. Fakat bu eserleri kamusal alana taşıyan, üstelik de tüketimin tam merkezine yerleştiren dev bir mekanın gördüğü ilgi konuya farklı bir derinlik kazandırıyor. Sanatseverlerin ve medyanın gösterdiği ilginin yanısıra müzenin Regents Park'ın tam köşesindeki yeri tüketimin geleceği ile ilgili önemli bir ipucu veriyor: Sınırların dışında kalan sınırların içine kabul ediliyor ya da içeri çekiliyor, içeride ilgi ile karşılanıyor. Bu kabul ve çekim arasındaki sınırların anlamını yitirmesi, erimesi anlamına geliyor. Tüketimin her alanında merkezin dışında kalanın yükselen çekiciliğini gözlemlemek mümkün.

